

За вѣчна искренна любовъ
И тя и ази се заклехме,
И като въ рай ний земенъ новъ
Въ блаженството се веселехме.

И вѣрвахъ въ мойта простота
Че тѣй ще бжде непрѣстанно,
Че у жената любовъта
Е нѣщо много постоянно. . .

.
.

Подиръ бурята.

Ний пакъ се раждаме изново,
О Рино моя; що се губимъ?
Прѣставанъето да се любимъ
За нази е мренъе готово?
Давно тасъ връска що свърза ни
По-яка съ времето да стане
Защо ухо ни даде вяра
Но тасъ мълва лъжлива, злобна,
Що да ни спрѣчка бѣ способна
И въвъ раздоръ да ни докара?
Отъ леностъта си ний страдахме,
Ала сега се пакъ узнахме
И те намирамъ по-красива,
По-много вѣрна, обичлива.
Владѣй ме, но владѣй ме вѣчно,
И нека въ самота безопасно
Ний да се любимъ непознати
Да бждемъ тихи и богати.